

NR
1, 1967

UNGSOSIALISTEN

SUFs landsmøte fattet mange gode vedtak om UNGSOSIALISTEN. Det valgte en utmerket redaktør og la opp linja for SUFs organ. Det ble vedtatt at avisa primært skulle være et internt organ, et organ for diskusjon og kringling. Dette betyr ikke at avisa ikke skal selges til ikke-medlemmer, men dette er en sekundær funksjon. For at avisa skal bli som landsmøtet bestemte er det yppers viktig at flest mulig skriver sin mening om forskjellige spørsmål og sender dette til avisa. Alle bør skrive debattstoff og stort sett vil alt komme inn. Redaktøren forbeholder seg retten til å forkorte innlegg om det blir plassmangel, men dette vil selvsagt bli unngått i størst mulig utstrekning. Med all den kritikken som er reist mot SUFs landsmøte med alt oppstyret det har skapt

er det viktig at vi kan diskutere ting saklig og komme fram til enighet slik at vi kan stå bedre rustet til å angripe våre fiender. Særlig viktig er det at alle som er uenige i den "beinharde linja" som ble trukket opp på landsmøtet skriver. Kjære dere "revisjonister" skriv inn, erklær dere uenige med sentralstyret og landsmøtet, skap debatt! - la oss få en åpen og saklig meningsbrytning.

Redaktør: ASTOR LARSEN

Redaksjonen forevrig:

Sverre Knutsen

Tor Mostue

Pål Steigan

Mons Falck

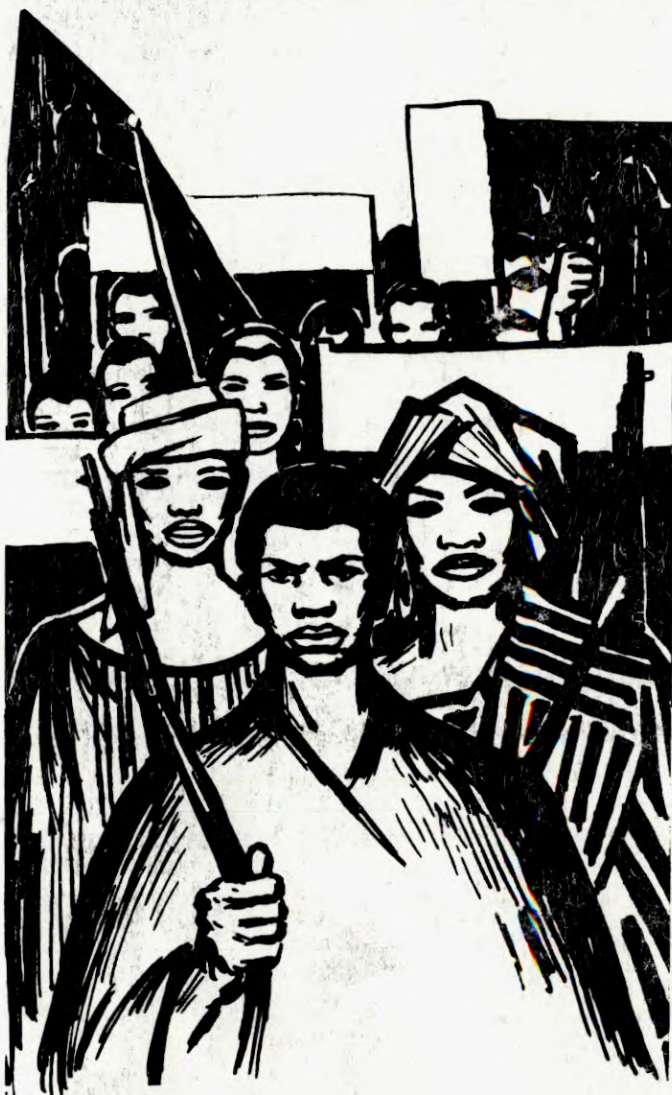
Einar Knudsen

Arild Johansen

Svanhild Aabø

Tron Øgrim

REDAKSJONELT

devise:

Vi har marxismen-leninismens våpen med kritikk og selvkritikk. Vi kan kvitte oss med dårlige vaner og beholde de gode.

Innhold

Av innholdet kan nevnes:

Nei til utbyttingshjelp!
På kino - med Torild Skard.
Den politiske situasjon og våre oppgaver.
Om landsmøtet i Solidaritetskom.
Geriljaen i Congo.
Debattstoff om:
Vår ideologi - hva bør den være?
6 teser av Tron Øgrim.

LEDER:

SUF står i en utsatt stilling. Borgerskapet retter ville angrep mot oss og prøver på alle måter å sverte oss. Men det er ingen dårlig ting å bli angrepet av fienden, det er en god ting. Når borgerskapet retter ville angrep mot oss betyr det at vi er blitt sterke, det betyr at borgerskapet frykter oss. Men hvis vi flykter bort i en krok og gjemmer oss og ikke tør si hva vi mener, da har borgerskapet oppnådd det de vil. Derfor må vi aldri bry oss om borgerskapets angrep, men fortsette vårt arbeid.

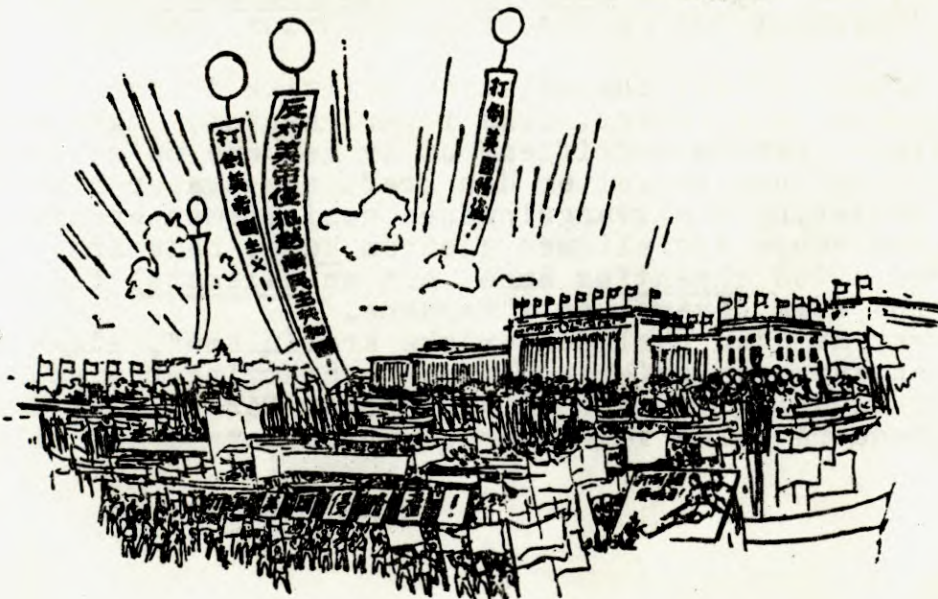
Siden SUF står i en slik utsatt stilling er det viktig at medlemmene er enige i den politiske linja, i våre standpunkter i forskjellige saker. I vanlige borgerlige organisasjoner bruker man prinsippet med enkel majoritet når man fatter en beslutning. Dette betyr at 51% av medlemmene kan tvinge 49% av medlemmene til å "mene" noe. SUF som er en revolusjonær organisasjon må komme bort fra dette. For det første: Det er ikke sikkert at majoriteten har rett, minoriteten kan ofte ha rett. For det andre: Når en beslutning blir fattet etter vanlig borgerlig mønster med enkel majoritet er det stor sjanse for at min-

dretallet stiller seg bak vedtaket bare av solidaritetshensyn. Solidariteten kan være sterk, men i styrke kan den aldri måle seg med overtalelsen. En beslutning vinner altså i styrke hvis den omfatter alle.

Noen kan synes at dette vil ta tid, men hva er viktigst? - å spare inn 10 minutter eller å ha støtte av enda et menneske? Vi i SUF må skjønne at mennesket er viktigst. Vi må nå legge av oss den gamle borgerlige arbeidsstilen, vi må begynne å diskutere oss fram til enighet i alle saker - også småsaker. At møtene vil ta en eller to timer lenger tid får vi heller tåle. SUF arbeider under vanskelige forhold. Vi blir angrepet av myndighetene og mektige personer. Derfor er enighet og samhold en livsnødvendighet. Vi kan ikke bare stole på solidaritetsbånd, vi må bygge på overbevisningen.

RETTESNOREN FOR ALLE VÅRE BESLUTNINGER MÅ VÆRE:

- 1) Hold fast ved linja. (Marxismen-Leninismen)
- 2) Hold fast ved enigheten.
- 3) Oppnå enighet gjennom diskusjon.

6 PUNKTER OM

1 Den grunnleggende forståelsen er forståelsen av at vi lever i et klassemessig samfunn.

Hovedmotsetningene i dette samfunnet er mellom to klasser : kapitalistklassen, som eier produksjonsmidlene og hersker, og arbeiderklassen, som framstiller godene og blir behersket. Staten er ikke til for hele folket, men er tvertimot et redskap for kapitalistklassen. Dette viser seg i praksis f.eks. gjennom Nordnorgesplanen. Pengefolka trengte helårsfiskere og arbeidere i fiskeindustrien, mens landbefolkninga foretrakk å bli der den var. Da bruker pengefolka sitt redskap staten til gjennom Nordnorgesplanen å tvinge landbefolkninga til å flytte til byene og bli proletarer. Et annet eksempel : Staten er et utmerket middel mot arbeidsfolk ved lønnskamper. Valgsirkuset viser alltid at folket i praksis ikke i særlig grad kan påvirke den politiske linja staten fører. Vi har altså ikke noe virkelig demokrati. I virkeligheten har vi et borgerskapets diktatur, for borgerskapet kontrollerer staten og bruker den som de vil. De demokratiske silkehanskene skal bare i disse godværstider skjule hvem det er som virkelig har makta i huset.

2 For oss er ikke sosialismen at staten tar over en masse fabrikker, men at arbeidsfolk tar makta over produksjonsmidlene. Arbeidsfolk tar makta fra borgerklassen, knuser den gamle borgerlige staten og oppretter et virkelig sosialistisk demokrati.

At arbeidsfolk tar makta over produksjonsmidlene betyr f.eks. at folket i ei bygd sjøl tar kontrollen over jorda, skogen, fisket osv. og på den måten virkelig får kontroll over livsgrunnlaget sitt. Sosialismen oppstår ved at en klasse tar makta fra en annen klasse. Dette kan ikke skje gradvis, litt etter litt, for "du kan ikke flå en tiger klo for klo". Det må skje ved revolusjon, i ett slag, "over natta". Når revolusjonen har seiret innfører arbeiderklassen diktatur over borgerklassen for å hindre dens rasende forsøk på å ta makta tilbake. Den innfører proletariatets demokratiske diktatur, som er demokrati for arbeidsfolk, diktatur over kapitalen.

3 Av dette følger at det sosialistisk politikk dreier seg om, er å skape bevegelse i folket, ikke i parlamentet. Ingen avstemming i stortinget kan ta bedriftene ut av hendene på storkapitalen. "Folket og bare folket er den kraft som skaper historien", ingen regjering kan tvangsinnføre sosialismen ovenfra, bare folket kan skape sosialismen gjennom kamp, nedenfra. Parlamentet er altså ingenting annet enn en talerstol for å skape og hjelpe fram bevegelsen i massene. Av dette følger at "den parlamentariske kretinisme", idéen om at sosialismen kan gjennomføres gjennom avstemminger i stortinget, er en skadelig idé som må bekjempes. Får vi ikke feid den ut av hodene på folka våre kan de verken forstå noe eller oppnå noe.

PARTIET

Av Tron Øgrim

4 For å lede og hjelpe fram bevegelsen i massene trenger arbeiderklassen en organisasjon, et parti. Partiet sammenfatter de mest bevisste og aktive krefter i arbeiderklassen, tar opp arbeidsfolks krav, gir veiledning ved arbeidskamper, driver propaganda og agitasjon osv. Ved stadig virksomhet i klassekampens praksis vinner partiet erfaring og kunnskap, får sterke bånd til arbeiderklassen og oppnår dens tillit. På denne måten ruster partiet seg sånn at det når den tid kommer kan lede arbeiderklassens sosialistiske revolusjon.

5 SF/SUF fyller ikke et sånt partis oppgave. SF har virket bra som anti-imperialistisk front mot NATO, EEC, Vietnamkrigen osv. SF har agitert for sosialismen og til en viss grad reist arbeidsfolks krav. Men det mangler i praksis de sterke båndene til arbeiderklassen som må til. Enda mesteparten av velgerne er arbeidsfolk, makter SF/SUF ikke å få fram alle deres krav skikkelig, støtte opp under streikebevegelser, kort sagt fylle sin rolle i klassekampen her i landet.

Vil vi oppnå noe som helst, må vi gå inn for å bedre organisasjonen på disse områdene, skape den nære kontakten med arbeiderklassen, gjøre SF/SUF til en kampdyktig enhet i den norske klassekampen.

Lager vi ikke en slik organisasjon av SF/SUF, vil hele skitten bli kastet på historiens skraphaug den dagen det kommer en organisasjon som virkelig fyller denne rollen. Uten en fast organisasjon blir vi dessuten slaktet som gjess alle sammen den dagen NATO-maktene får lyst til å bruke den "prometheus-planen" som sikkert foreligger for Norge også (jamfør kuppet i Hellas).

6 En slik organisasjon må bygge på Marxismen-Leninismen, Mao Tse-tungs tenkning. Marxismen-Leninismen er arbeiderklassens egentlige ideologi, vitenskapen om åssen man driver klassekamp, organisasjonsarbeid, åssen man gjennomfører masselinja og blir ett med arbeiderklassen, åssen man gjør revolusjon.

Dette avspeiler seg i vår organisasjon også : der hvor det er marxist-leninister blir det som regel gjort godt arbeid, der det blir gjort godt arbeid blir det marxist-leninister. For å oppnå noe, må vi skolere oss i Marxismen-Leninismen, Mao Tse-tungs tenkning, og spre kunnskap om den i SF/SUF.

Et sitat fra Formann Mao

Det sosialistiske system vil til slutt erstatte det kapitalistiske system. Dette er en objektiv lov, uavhengig av menneskets vilje. Uansett hvor mye de reaksjonære forsøker å holde historiens hjul tilbake, vil revolusjonen før eller senere finne sted og uunngåelig seire.

«Tale på møte i Sovjetunionens øverste sovjet ved feiringen av den store sosialistiske Oktoberrevolusjonens 40-årsjubileum». (6. november 1957).

På kino -

med

svinelærshansker

Hvis det er noen som elsker Shakespeare smaker av gansket stuv og stive bras, så gå og se «Troll kan temmes» av Franco Zeffirelli med Elisabeth Taylor og Richard Burton. Ja, gå og se den uansett, for maken til burlesk og søffig humor skal en lete lenge etter. Historien dreier seg om hvordan den lystige, vin- og pengelade ungkaren Petruchio gjør kut til og overvinne den stolte og landanivoldske Katharina, datteren til en rik kjøpmann i renessansens Italia — og her er farger og utstyrsprakt, bitende replikker og en skuespillerkunst så overlegen over hele linjen at filmen er verdt en kveld bare av den grunn.

Torild Skard er Orienterings eneste filmanmelder. Derfor kunne det kanskje ha interesse å se litt på hennes syn på film slik det kommer til uttrykk i anmeldelsene.

La oss ta utgangspunkt i en av hennes seneste anmeldelser: av «Troll kan temmes», for enkelthets skyld trykt in extenso ved siden av. Hvorfor velger vi akkurat denne anmeldelsen? Fordi skuespillet som filmen er bygget over, fra Shakespeares side vel er reaksjonært i sin tendens: den som elsker sin hustru, tukter henne sent og tidlig. Ved å kue sin hustru, vil man lære henne kjærlighet. Kort sagt et forsvar for manns-samfunnet i sin konsekvente undertrykkelse av kvinnen. Det har ingen interesse å se på Torild Skards anmeldelse av filmer som ikke har politisk tendens, anmeldelser som ikke med nødvendighet bør avvike særlig fra f.eks. Dagbladets.

Hva skriver så Torild Skard, varamann for SF på Stortinget, om denne film over et reaksjonært skuespill? Jo, at Shakespeare har relevans for moderne mennesker, at filmen inneholder humor, farger, utstyrsprakt og bitende replikker. Det eneste av betydning Torild Skard har å si om filmen, er en tilslutning til det gjengse syn på konklusjonen, samt en anbefaling av filmen. Dessuten utmerker anmeldelsen seg ved sin korthet.

Med andre ord: sosialisten Torild Skard anbefaler oss en film hun sier er reaksjonær! Underlig nok. Ser man filmen, oppdager man imidlertid at Torild Skards konklusjon muligens er forhastet: Lærer Katharina å elske Petruchio? Shakespeare sa nok ja. Konvensjonene, borgerpressen og Torild Skar sier ja. Men sier Elisabeth Taylor ja i sin tolkning av rollen? Nei! Og det er ganske bemerkelsesverdig. Der er kald beregning i hennes spill i slutt-scenene, ikke spor av kjærlighet. Ved å late kjærlig, har hun fratatt ham hane siste ess, nå har han ikke lenger noen grunn til å slå henne. Til gjengjeld har hun nå både grunn og muligheter til å ta en grusom hevn.

Men dette ser ikke Torild Skard. Kan det skyldes at hun først har lest Sven Krohns anmeldelse av filmen? Kan det skyldes at hun ser mer på sitt forutinntatte bilde av stykkets konklusjon, enn på Elisabeth Taylors spill? Eller er hun for opptatt av fargene og utstyrsprakten til å legge merke til spillet i det hele tatt?

Dette kunne vært et enkelstående tilfelle. Men Torild Skards synderegister på dette felt er langt som syv vonde Orienteringsledere. Av hensyn til leseren skal jeg nøye meg med å minne om Torild Skards anmeldelse av Louis Malles "Tyven tyven" - et virkelig skrekk-eksempel.

Konklusjonen på dette må bli at Torild Skard i sine filmanmeldelser er borgerlig og ikke sosialist, så borgerlig at man fristes til å spørre: Har hun virkelig svinelærshansker?

Og mitt spørsmål til slutt blir da: Er Orientering, som vel er ment å være en avis for sosialistiske meninger, interessert i, og tjent med, disse stadige borgerlige bedømmelser av tildels god sosialistisk filmkunst?

Morten A. Falck

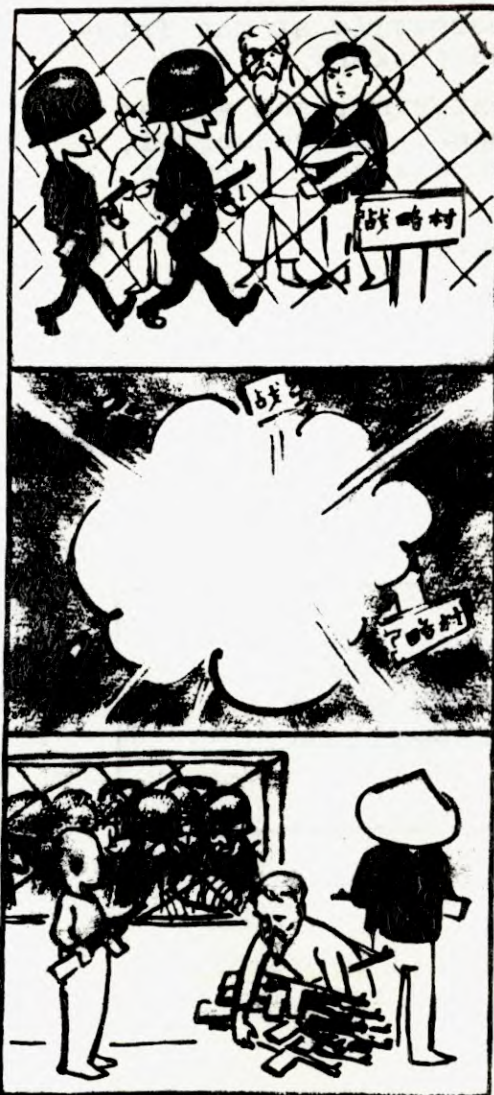
Et sitat fra Formann Mao:

I våre dagers verden tilhører all kultur, all litteratur og kunst bestemte klasser og styres etter bestemte politiske linjer. Der finnes i virkeligheten ikke noe slikt som kunst for kunstens egen skyld, kunst som står over klassene, kunst som er løsrevet fra eller uavhengig av politikken.

VIETNAM

Da Solidaritetskomitéen for Vietnam ble startet i 1965 var solidaritetsfølelsen i det norske folket ennå lite utviklet. De borgerlige avisene forgiftet oss med nyheter fra de amerikanske og deres alliertes pressebyråer, og det var en allmenn oppfatning i pressen at konflikten var for innviklet til at man kunne ta et standpunkt, man måtte bare henstille til partene om å begynne fredsforhandlinger. Man skulle ikke mellom forsvarere og angripere. I denne situasjonen var det naturlig at man ved starten av Sol.kom. søkte støtte hos de inntil nå opprettede partier og ungdomsbevegelser.

Overnight change of circumstances
Cartoon

Men krigen gikk sin gang, og bevegelsen i folket mot den amerikanske krigføringen vokste, noe som klart gav seg uttrykk i galluptallene. Ettersom bevegelsen vokste, viste det seg med større og større tydelighet at organisasjonsformen, som før hadde vært medvirkende til å føre utviklingen framover, nå slo over i sin motsetning og viste seg å hindre at bevegelsen også kunne gi seg uttrykk i vellykte arrangementer etter en klart opptrukket politisk linje. De klareste eksemplene på dette finner man i Oslo, hvor det ble ørkesløse diskusjoner foran hvert møte om hvilken politisk linje aksjonen skulle følge, noe som førte med seg at det praktiske arbeidet ble hemmet, og til sine tider stoppet helt opp. Reaksjonen blant folk uteble da heller ikke, mens man 1.mai had de smlet noe mellom 5 og 10000 i et mektig tog, ble 4.juli og 21. oktober arrangementene nesten rene fiaskoer.

Men det var ikke bare negative tegn ved utviklinga. FNL-gruppene i Oslo, som fikk voldsom oppslutning på skoler, boligdistrikt og Universitetet, skjønnte hvor feilen lå, og på to møter for representanter for komitéene i Oslo ble den politiske og organisatoriske linje diskutert.

Man kom fram til følgende enighet: Gruppene slo seg sammen i en større Oslo-enhet, og valgte et felles styre som skulle være funksjonærer og legge opp de store aksjonene. Man fant fram til følgende ordning: Gruppene skulle være partipolitisk uavhengige og bygge på enkeltmedlemmer. Enhver som sluttet opp om følgende paroler kunne bli medlem:

USA ut av Vietnam uten betingelser.

Stopp terrorbombingen.

Full støtte til FNL.

Bekjemp USA-imperialismen.

Ledelsen i Oslo ble da overdratt til grunnorganisasjonene. Man slapp å bli blandet inn i politiske intriger mellom de gamle etablerte organisasjonene, og man la grunnen til en organisasjonsform som effektivt hindret at ledelsen kunne bli isolert fra bevegelsen i folket.

Det som skjedde på landsmøtet i Sol.kom. er kort skissert slik. Flertallet i det gamle styret holdt krampaktig fast på den gamle organisasjonsformen og ville hindre Oslos syn i å komme fram. Dog hadde representantene fra resten av landet mer sympati for våre argumenter enn den gamle Sol.kom. hadde ventet, og det ble vedtatt med 27 mot 4 stemmer at Oslo skulle få bred representasjon (50% Oslo 50% landet).

Resten av landsmøtet viste at komitéene fra landet arbeidet gledelig godt, og det ble vekslet meget nyttige erfaringer. Forslagene fra Oslo angående den nye

politiske linjen og organisasjonsform, ble skissert for landsmøtet, og man ble enige om å la representantene få diskutere dette i sine grunnorganisasjoner før det tas opp til endelig avgjørelse på neste landsmøte første halvår av -68.

Krigen i Vietnam fortsetter, og vi må gjøre vårt til å styrke den anti-imperialistiske front! Slutt opp om vietnamarbeidet! Dann komitéer og søk kontakt med Den Norske Solidaritetskomitéen for Vietnam, Idunsgt. 5, Oslo 1. Bekjemp USA-imperialismen - støtt FNL.

Arild Johansen.

GENERAL, DEIN TANK IST EIN STARKER WAGEN.
Er bricht einen Wald nieder und zermalmt hundert Menschen.

Aber er hat einen Fehler:
Er braucht einen Fahrer.

General, dein Bombenflugzeug ist stark.
Es fliegt schneller als ein Sturm und trägt mehr als ein Elefant.

Aber es hat einen Fehler:
Es braucht einen Monteur.

General, der Mensch ist sehr brauchbar.
Er kann fliegen und er kann töten.
Aber er hat einen Fehler:
Er kann denken.

Bertolt Brecht.

CONGO

"Gerilja i Kongo? Mjo, er det ikke disse typene som brenner misjonsstasjoner, voldtar nonner og kaster misjonærer til krokodillene?" Dette er hovedinntrykket en sitter igjen med etter å ha lest norske pressemeldinger om de siste års hendinger i Kongo..

Etter mordet på Lumumba ble det klart at håpet om ei parla-

mentarisk frigjøring fra imperialismen og kolonialisme var urealistisk. Derfor dannet Lumumbavennlige og regjeringsfiendtlige grupper i oktober 1963 Det nasjonale frigjøringsrådet (CNL) med det uttrykte formål å ta over styret i landet med makt. Opprøret brøt ut natt til 1.januar 1964 i Kwilu-

Sitat fra Formann Mao:

«Å løfte på en stein bare for å slippe den på sine egne tær» heter det i et folkelig kinesisk ordtak som beskriver hvordan visse tosker oppfører seg. De reaksjonære i alle land er slike tosker. Når alt kommer til alt, vil deres forfølgelse av de revolusjonære folk bare bidra til å påskynde folkerevolusjonene i enda videre og sterkere omfang.

– «Tale på møte i Sovjetunionens øverste sovjet til feiring av den store sosialistiske Oktober-revolusjonens 40-årsjubileum» (6. november 1957).

området, om lag 300 km øst for hovedstaden Leopoldville (nå Kinshasa), ledet av Pierre M u l e l e, tidligere undervisningsminister i Lumumbas regjering. Sommeren 1964 kontrollerte Mulele-styrkene størstedelen av Kwilu-provinsen og store deler av Kwango-provinsen i Vest-Kongo.

I mai 1964 ble også signalet gitt til opprør i Øst-Kongo, her ble oppstanden ledet av Gaston S o u m i a l o t, lagerarbeider av yrke og tidligere distriktsleder i Lumumbas parti MNC. Her utviklet opprøret seg raskt, og de fleste større byer i Øst-Kongo ble befrikk av den kongolesiske folkehæren (APL) sommeren og høsten 1964, i september det året var over halvparten av landet frigjort.

Amerikanerne og belgierne, som hadde vært uenige om fordelinga av profitten fra Kongo, forsto nå at det var fare for at alle deres interesser ville bli nasjonalisert hvis opprørene fikk vinne fram. De begravde sine stridigheter inntil videre, og ble enige om quislingen Tshombe som statsminister. Denne hentet tilbake sine kvite leiesoldater fra Katanga-dagene, samtidig som han fikk et stort antall B-26 fly fra CIA, bemannet med eksilkubanske piloter og lastet med napalmbomber.

Omtrent samtidig oppsto det rivinger mellom forskjellige fraksjoner av folkehæren. Sjøl om APL hadde utstrakt støtte i folket, gjorde den lite eller intet for å utvikle kampen til

en virkelig folkekrig. De fleste av lederne i den regjeringa som ble installert i Stanleyville (nå Kisangani), mente at det viktigste var å erobre de større byene og dermed vinne en lett og rask seier. De så helt bort fra at disse byene var et lett bombemål for Tshombes flystyrker. Opprørsledelsen stilte seg også laglig til for hogg da den holdt noen hundre kvite som "gisler" i Stanleyville, noe som tjente til å gi den belgisk-amerikanske intervensjonen et falskt skinn av "redningsaksjon".

Motsetningene mellom lederne for folkeoppstanden økte stadig, og dette svekket naturlig nok kampmoralen. I august 1965 lyktes det imidlertid den progressive fløyen av CNL å fjerne Christophe Gbenye, Thomas Kanza og andre opportunisten fra ledelsen, og Frigjøringsrådet ble reorganisert under navnet Det Øverste Revolusjonsråd (CSR). Til nå har CSR vært inne i en typisk konsolideringsprosess, og har konsolidert seg om arbeidet med å bygge opp en brei massebasis i forholdsvis begrensede områder. De viktigste av disse er Kwilu-Kikwit området, hvor befolkningen under leiding av Pierre Mulele kjemper videre, og Uvira-fjellmassivet ved Tanganyika-sjøen i Øst-Kongo. Dette siste stedet har vært under gjentatte angrep fra Mobutu-troppenes side, men frihetskjemperne har slått dem tilbake hver gang. Videre kontrollerer APL store områder i Nord-Kivu, områder i Orientale-provinsen ikke langt fra Kisangani, samt områder andre steder i Kongo.

ADVARSEL!

Etter høstens landsmøte er NKU delt i to. De fleste medlemmene er på vei over i den nystiftede organisasjonen Kommunistisk Ungdom, (KU). KU er fra nå NKPs ungdomsorganisasjon. Tilbake i de rykende ruinene av det gamle NKU står en meget liten gruppe som omfatter under 50 i hele landet.

Den nåværende (og tidligere) NKU-ledelsen har en bemerkelsesverdig politisk praksis bak seg. I partiet har de stått helt på linje med Vogt-fløyen, og hatt som tydelig målsetting å kline seg inn på sosialdemokratiet. Det er disse folka som alltid har snakket om "de to arbeiderpartier NKP og DNA", og som stod sammen med AP på Youngstorvet i 1963 da SF dristet seg til å velte Gerhardsen over Kings-Bay saka. Videre karakteristikk er unødvendig. Ett av forslaga til NKUs landsmøte gikk ut på "en sterkt redusert sentral og lokal virksomhet for at medlemmene skal "frigjøres" for en størst mulig aktivitet.... innenfor den samlede sosialistiske bevegelse." Det går fram at at det her særlig er AUF og SUF man sikter til. Pressens referat tyder på at dette ble vedtatt.

Vi finner liten grunn til å ta trusselensærlich alvorlich, til det kjenner vi NKU-ledelsens praktiske impotens for godt. Vi vil likevel peke på en ting: SUF er en målbevisst revolusjonær organisasjon. Det er ingen plass i våre rekker for en sosialdemokratiskgangsterbande som på furubotnsk vis sniker på oss meninger og metoder som er oss grunnleggende fremmed. Gå til AUF med deres "aktivitet", ærede herrer, SUFs medlemmer vil avvise dere!

red.

Congo, forts.

I Kwilu-området, hvor betydelige avdelinger av APL opererer, har bombardement og terror fra regjeringsstyrkene bare ført til at stadig flere går over til å støtte frigjøringshæren. I februar i år kunne avisene i Kinshasa melde at den lokale militærguvernøren hadde tilbudt Pierre Mulele fritt leide og ei framtrede stilling i Mobutus administrasjon, samtidig som Mulele ble berømmet som "kongolesisk patriot og frihetskjemper". Denne endrete taktikken fra amerikanerlakeienes side ble gjennomskuet, og Mulele avsto naturligvis "tilbudet".

De siste kampene i landet mellom tilhengere av Mobutu og kvite leiesoldater som støtter Tshombe, er naturligvis bare til fordel for frigjøringsstyrkene, da det taktisk sett er lettere å slåss mot en splittet

fiende, og APL vil sikkert vite å utnytte dette.

Den revolusjonære rørsle i Kongo har følt savnet av et konsekvent revolusjonært parti til å lede massenes kamp. I det siste nummeret av "L'Eclair", organ for det revolusjonære ungdomsforbundet, ble det da også oppfordret til danning av et marxistisk-leninistisk avantgardeparti. En god støtte til dette er formann Maos skrifte om folkekrigen, som nå spres i de befridde områdene.

For dem som er interessert i nyheter fra frigjøringskampen i Kongo, kan jeg anbefale bladet "L'Eclair". Det redigeres fra Babafua, en landsby i Orientalproinsen, men postadressa er: "L'Eclair", Boite Postale 1084, Milano, Italia. Vær imidlertid oppmerksom på at bladet er skrevet på fransk.

H a r a l d D a h l

KNUS SOSIALDEMO-**KRATIET !**

All analyse av det norske samfunn må ta sitt utgangspunkt i følgende realitet: Norge er et klassesamfunn, dvs. det er en liten overklasse som eier produksjonsmidlene og en stor underklasse som selger sin arbeidskraft til disse eierne.

Produksjonsmidlene (eller som det også kalles kapitalutstyret dvs. redskaper, fabrikker, maskiner etc.) vokser år for år. Denne veksten (kapitalakkumulasjonen) er et resultat av arbeidernes arbeid: det er arbeiderne som skaper denne rikdommen som kapitalistene eier.

Nå skaper imidlertid ikke arbeiderne bare produksjonsmidler. De skaper også noe mer: deres egen lønn. Stort sett bestemmes denne lønna idag gjennom tarifforhandlinger der arbeidernes organisasjoner (fagforeningene) forhandler med kapitalistenes organisasjoner (arbeidsgiverforeningen) om den pris (lønn) arbeiderne skal få for sitt arbeid.

Gjennom disse forhandlingene kommer motsetningen mellom kapitalist og arbeider tydelig til syne. Arbeideren ønsker en høyest mulig pris for sitt arbeid, kapitalisten en lavest mulig pris. Denne motsetningen slår da også naturlig nok ut i åpen konflikt: arbeiderne erklærer streik for å tvinge kapitalisten til å betale en høyere pris på arbeidskraften, eller motsatt: kapitalisten erklærer lockout for å holde prisen nede.

Dett er en svært viktig side av den klassekamp som foregår i vårt samfunn. Nå veit vi at det fra borgerlig og sosialdemokratisk hold ofte hevdes at klassekampen er død i vårt samfunn. Men dette er bare en halv sannhet, for vi veit jo at eiendomsretten til produksjonsmidlene ikke har forandret seg siden f.eks. 20-åra, da klassekampen og klassehatet luet åpent og hett.

Denne "halve sannhet" gjelder det derfor å forstå. Spørsmålet blir: Hvorfor er det ingen åpen klassekamp i vårt samfunn på tross av at eiendomsretten til produksjonsmidlene fremdeles er konsentrert på et lite mindretalls hender? Noen vil svare: Arbeiderne i dag tjener så bra at de har mistet interessen for lønnskamp og andre former for klassekamp. Men dette svaret må være galt. Hvem er det som i dag ikke vil ha høyere lønn? Fins det i dag noen arbeidere som ikke er misfornøyd med sin økonomiske tilværelse? All statistikk viser at i dag er avbetaling, overtidarbeid og ekstrajobber vanligere enn noen gang før. Forestillingen om den "mette, veltilfredse arbeider" er bare en myte, en myte som borgerskapet har spredd så effektivt at at til og med sosialister har begynt å tro på den. Det er klinkende klart at borgerskapet er interessert i å spre forestillinger av denne karakter. Slike forestillinger er en del av det Marx kalte overbygningen, dvs. forestillinger som dekker over arbeidernes reelle stilling og interesser. Det er derfor vår oppgave å ødelegge denne myten: den må knuses, både teoretisk og praktisk.

Forståelsen av den før omtalte "halve sannhet" (at klassekampen er død i dag) må derfor søkes på et annet område, og det er her sosialdemokratiet kommer inn. Sosialdemokratiet har hatt regjeringsmakta i Norge (og også i Sverige) i hele etterkrigstida (+ 2 år for Norges vedkommende). I denne tida har det ikke vært lønnskonflikter av noen betydning. Hvorfor? - På grunn av velstandsekninga? Ingenlunde! Svaret er at streikeretten i denne tida i realiteten har vært avskaffet.

AV TOR MOSTUE

Lønnspppgjørsformen i 50- og 60-åra har i store trekk vært slik: Det har vært fellesoppgjør, dvs. flere fagforbund har samlet forhandlet med Arbeidsgiverforeningen. Dette har ført til at opp til en kvart million arbeidere på samme tid har vært engasjert i forhandlinger! Samtidig veit vi at det hersker et meget intimt forhold mellom LO og DNA, ja, de ledende folka i deres topporganer er ofte de samme. Dette betyr at de som har ansvaret for "landets beste", "økonomisk vekst" etc. har vært de samme som skulle føre tarifforhandlingene for arbeiderne. Utgangen på disse tarifforhandlingene kjenner vi alle. Hvis arbeiderne ved ur-avstemming forkastet et forslag, ble det ikke streik. I stedet ble arbeidskraftens pris avgjort ved tvungen lønnsnemd, dvs. en statsopprettet domstol som bestemte hva arbeiderne skulle få. I realiteten har dette altså skjedd: Når en streik truet med å bryte løs, erklærer staten unn-takstilstand og opphever streikeretten. Arbeiderne er altså blitt fratatt sitt eneste våpen: deres rette til å streike.

Vi begynte med å si at Norge er et klassesamfunn der en klasse utbytter en annen klasse. Sosialdemokratiet har i sin funksjonstid som innehaver av regjeringsmakta ikke forandret en tøddel på dette forholdet. (Tvert imot er denne utbytting i dag større enn noensinne ved bl.a. de gunstige skatte- og avskrivningsregler som Arbeiderpartiet har gitt næringslivet. Eks: Skatten på lønnsinntekter er fordoblet i løpet av 10 år samtidig som den har vært synkende for kapitalinntekter.) Sosialdemokratene har hele tiden vært interessert i å administrere det kapitalistiske samfunn, ikke avskaffe det. Dermed har de også måttet administrere arbeidernes inntekter, eller med andre ord: De har måttet avskaffe klassekampen, og dermed enhver mulighet for sosialisme. For hva er sosialisme annet enn at arbeiderklassen gjennom klassekampen styrter kapitalistklassen og dermed også styrter det kapitalistiske samfunnet.

La oss summere: "Den halve sannhet" om klassekampens død har ført oss over i en analyse av sosialdemokratiet. Vi er altså her i Norge kommet opp i den paradoksale situasjon at nettopp fordi det som tradisjonelt har blitt kalt arbeiderbevegelsen - LO og DNA - har klart å samle den overveldende majoritet av arbeiderklassen bak seg, nettopp fordi disse organisasjonene har vært så sterke, så er klassekampen om ikke død, så i hvert fall temmelig giktbrudden. De organer - LO og DNA - som skulle artikulere arbeidernes krav mot borgerskapet, har i stedet vært redskaper for å dempe disse kravene, ja, hindre at de i det hele tatt kom fram. Arbeiderne, som skulle bruke sin organisasjon, er blitt brukt av den, i stedet for å herske er de blitt behersket, i stedet for å kvitte seg med sine lenker ved å organisere seg, har nettopp denne organisasjonen lenket dem.

Sosialdemokratiets historie i Norge er historien om innførelsen av det Hitler og Mussolini kalte den korporative stat. Den korporative stat betegner en statsform der alle avgjørelser tas fra toppen, av "eksperter" og "kompetente forsamlinger". Alt organisasjonsliv i samfunnet brukes da av staten til "å samordne kreftene til hele landets beste". Det var selvfølgelig arbeiderbevegelsen Mussolini og Hitler var interessert i å få kontroll over på denne måten. Kapitalistens profitt ble aldri rørt, tvert imot ble den garantert ved at en behersket arbeidernes organisasjoner.

La oss forsøke å trekke en lærdom av sosialdemokratiets historie: 1. Forsøker arbeiderbevegelsen å løse det borgerlige samfunns problemer innenfor det borgerlige samfunnet, så løser den bar borger-skapets problemer.

2. Hvis arbeiderbevegelsen får "ansvar for landets beste" i det kapitalistiske samfunn, så tar den dermed knekken på seg selv: Den opphører å være arbeiderbevegelse og blir i stedet et redskap for borgerskapet.

3. "Ansvar for landets beste" betyr at arbeiderne demper sine lønnskrav slik at kapitalistene garanteres en større profitt, dvs. ansvar for at kapitalistklassen skal utsuge arbeiderne mer effektivt.

4. Hvis arbeiderne virkelig skal føre en ansvarlig politikk, skal de bare være ansvarlige overfor seg selv fordi de utgjør den overveiende majoritet av folket.

5. Arbeiderklassen må ikke bli integrert i det borgerlige samfunn, men bekjempe det.

6. Sosialdemokratene er arbeiderklassens fiender. Sosialdemokratiet er borgerskapets måte å løse de motsetninger det selv har frambrakt. Sosialdemokratiet står som borgerskapets garantister for kapitalismens og utbyttingens fortsatte eksistens.

7. Sosialismen har i tillegg til borgerskapet og sosialdemokratiet en stor fiende: Opportunismen i våre egne rekker. De som vil forkludre motsetningen mellom oss og sosialdemokratene forkludrer dermed klassekampen og blir en fiende av sosialismen.

Den siste tids utvikling innenfor sosialdemokratiet i henholdsvis Sverige og Norge kan tjene som en nyttig illustrasjon til det ovenfor nevnte. På det nylig avholdte landsmøte til sosialdemokratene i Sverige går formannen og andre ledende pamper innenfor svensk LO inn for en ytterligere sentralisering og "samordning" av de framtidige lønnsoppgjør. Den korporative stat skal ytterligere perfektioneres.

I Norge derimot, som har mistet sin sosialdemokratiske regjering, har LO-ledelsen nå sagt fra at de går inn for forbundsvis oppgjør. Siden deres nære venner ikke lenger sitter med regjeringsmakta, er altså "ansvaret for landets beste" kjølnet noe.

Er det nå noen som vil ha igjen "Arbeiderregjeringa"?

Min mening

Jeg ønsker Ungsosialisten til lykke med sin nye form. Lenge har vi hatt behov for et debattorgan som kan formidle den personlige politiske diskusjon til et større forum. Dette skjedde blant annet via SUFs sommerleir, og resultatene har vist seg ganske ettertrykkelig i den politiske situasjon. Noen føler seg temmelig uvel, andre rister på hodet, men jeg tror flertallet skal være og er glad for at vi endelig har fått debatten om de mange kontroversielle spørsmål.

Bare gjennom denne kan vi få en avklaring om SFs holdning til de mange saker i årene framover. SUFs rolle i denne debatten er meget viktig fordi vi lettere kan diskutere problemene uten å ta taktiske partipolitiske hensyn, og heller ikke er belemet med personlige motsetningers skadelige spilleregler. Vi ønsker ingen "maktkamp" i våre rekker, men ideologisk og politisk debatt. La dette være utfordringen til kamerater i alle aldre, og la oss ikke se i mistenksomhet til hverandre. Dette er en form for politisk umodenhet, som er mer skadelig enn uholdbare standpunkter. Derfor bør vi si hva vi mener om noe i stedet for noen og ta diskusjonen om disse våre meninger. Vi skal heller diskutere taktikk - enn taktisk, heller diskutere strategi - enn strategisk, heller politikk - enn personikk, her gjelder ikke persons anseelse eller avsettelse, men politiske idéers utførelse. Om disse metodene er det også blant oss uenighet, og slike motsetninger kan vi lære mye av hvis de behandles på rette måte.

På egne vegne

Ellen Wenneberg

DEBATT:

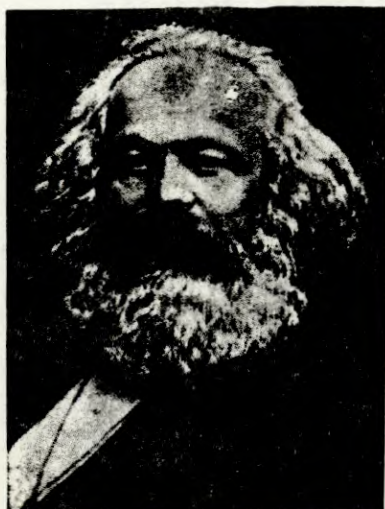
Vår ideologi - hva bør den være?

SUF-landsmøtet i høst var det definitive brudd med mange av de borgelige tendenser som har hatt en framtreddende plass i SUF siden stiftelsen. Alle slags pasifistiske og sosialdemokratiske ideer ble henvist til museene, og den revolusjonære innstilling satt i høysete. I alle sine politiske uttalelser viste landsmøte en ekte sosialistisk ånd og ethvert forsøk på å tekkes borgerskapet ble avvist av det store flertall av delegatene. Dette landsmøte har vist at SUF langt fra å ha degenerert har blitt en organisasjon som på en utmerket måte kan stille seg i spissen for en voksende og stadig mer **bevisst sosialistisk** bevegelse her i landet. For å skjytte denne oppgaven er det viktig at vi får en klar forståelse av hva den innebærer. Gjør vi ikke det vil vi snart havne på historiens **skraphaug** som et ubrukelig redskap for den norske arbeiderklasse. Men er vi vår oppgave **bevisst** og klarer å skolere oss og forklare våre standpunkter for det brede lag av folket og vise vår **dugelighet** i handling er framgangen viss og vi kan bli et mektig våpen i arbeiderklassens hender i kampen for å overta produksjonsmidlene og statsmakta. Siden SUFs landsmøte om knapt et år skal vedta prinsippprogram er det viktig at den **ideologiske** debatten alt nå kommer i gang, slik at vår ideologi **kan** være klar og gjennomdebattert blant våre medlemmer. Jeg mener marxismen-leninismen Mao Tse-tungs tenkning er den framskredne ideologi som vil føre oss til seier og hjelpe oss til å føre en konsekvent kamp mot borgerskapet og borgelige tendenser i tidas sosialistiske bevegelse. Det er viktig at vi alle skolerer oss i denne proletariske revolusjonære teori og lærer å anvende den i praksis, for da og først da vil den revolusjonære linja fra vårt fjerde landsmøte være sikret. Ta imot denne utfordringa til en skikkelig ideologisk debatt kamerater og la oss gjennom diskusjon komme til en felles ideologisk plattform for SUF. Det ville være en enorm forsterkning av bevegelsen såvel innad som utad.

Kameratslig hilsen

Pål Steigan

Manglerud SUF

MAO TSE-TUNG

Mot liberalismen

Vi er talsmenn for en aktiv ideologisk kamp, for den er det våpen som kan bringe oss indre sammensveising i partiet og i de andre revolusjonære organisasjoner, og gi dem evnen til å kjempe. Enhver kommunist, enhver revolusjonær bør nytte dette våpenet.

Liberalismen derimot avviser ideologisk kamp og gjør seg til talsmann for en prinsippløs fred. Dette avler en slapp og utflytende, spissborgerlig stil i arbeidet og fører til at visse grupper og enkelte medlemmer av partiet og av andre revolusjonære organisasjoner går politisk i frø.

Liberalismen har ymse ytringsformer:

1. Enda det er notorisk og vel kjent at en person handler feilaktig, så tar du ikke opp noen prinsipiell kamp med ham, fordi han er en gammel kjenning, landsmann, skolekamerat, bestevenn eller en avholdt person, gammel kollega eller tidligere underordnet, - men tillater ham å ture fram på samme veien, bare for den lune fredens eller for vennskapets skyld. Eller du farer med harelabb over saken og løser ikke spørsmålet konsekvent og grundig, - for tingene skal dilte fredelig og glatt. Til sjuende og sist er dette til skade både for hele kollektivet og for vedkommende person.

2. Du tillater deg ansvarsløs kritikk bak ryggen på folk, men går ikke besluttomt inn for å legge fram sakene for organisasjonen. Du sier ikke tingene rett opp i ansiktet på folk, men baksnakker dem. Du tier på møter, men etter møtene fyrer du freidig løs. I stedet for kollektivismens prinsippper er det liberalistisk mangel på disiplin som gjør seg bred i din bevissthet.

3. Når en sak ikke direkte angår deg, legger du vinn på å holde deg lengst mulig unna. Enda du har god greie på at folk har urett, mener du det er heldigst å tie som best en kan og hytte sitt eget skinn.

4. Du bøyer deg ikke for pålegg og stiller din personlige mening høyest av alt. Du ønsker at organisasjonen skal ta hensyn til deg, men du vil ikke godta organisasjonens disiplin.

5. Du fører ikke kamp mot feilaktige oppfatninger, kjemper ikke mot dem i solidaritetens, framstegets eller arbeidsorganiserings interesse, men du er bare opptatt av personlige angrep, av skitt og lort, av personlig oppgjør og hevngjerrighet.

6. Du får servert feilaktige vurderinger, men tar ingen diskusjon mot dem, og til og med kontrarevolusjonære meninger lar du passere uten å rapportere dem, og lar det skure som om ingenting var passert.

7. Du driver verken propaganda eller agitasjon blant massene, du holder ingen taler, setter deg ikke inn i situasjonen, stiller ingen spørsmål, legger deg ikke folkets livsinteresser på hjerte, men gir en god dag i alt. Du glemmer at du er medlem av Det Kommunistiske parti og dratter ned på samme nivå som en ordinær spissborger.

8. Når du er vitne til handlinger som skader massenes interesser, opprører det deg ikke det minste, du søker ikke å få vedkommende bort fra slike handlinger, avverger dem ikke, gjør ingen ting for å oppklare dem, men sluker dem, lukker øynene.

9. Du tar ikke arbeidet alvorlig, arbeider uten en bestemt plan, uten en bestemt linje, lar tingene gå sin skjeve gang og er glad når kvelden kommer.

10. Du regner deg for en velfortjent revolusjonær og brauter med ditt langvarige partimedlemsskap; men store oppgaver greier du ikke å hamle opp med, og små avfeier du, - du driver sjuskearbeid og overanstrenger deg heller ikke med studier.

11. Når du har gjort en feil og er klar over den, vil du likevel ikke korrigere feilen, og forholder deg på den måten liberalt mot deg selv.

Det kunne nevnes enda en rekke eksempler. Men de elleve som er anført her, er de viktigste. De er alle ytringsformer av liberalismen.

I et kollektiv av revolusjonære er liberalismen høyst skadelig, den er et slags oppløsningens prinsipp som betyr undergang for enheten og svekkelse av samholdet, passivitet i arbeidet, ideologisk forvirring. Liberalismens stjeler de revolusjonæres faste organisertethet og disiplin i rekkene, som er absolutt nødvendig for en konsekvent og grundig gjennomføring av den politiske linjen, og fører til at partiorganisasjonen rives løs fra massene som den skal lede. Liberalismen er en tvers gjennom skadelig tendens.

Opphavet til liberalismen er småborgerskapets egenkjærlige egoistiske natur, som skyver sine egne interesser i forgrunnen og revolusjonens interesser i bakgrunnen. Nettopp dette er kilden til liberalismen i ideologien, i politikken og i organisatoriske spørsmål.

En liberal betrakter marxismens teoretiske prinsipper som abstrakte dogmer. De er for marxismen, men har ikke til hensikt å sette den ut i livet, eller å sette den ut i livet konsekvent og fullt ut, de vil ikke bytte ut sin liberalisme med marxismen. De holder begge i beredskap - både marxismen og liberalismen, - i ord er de marxister, men i handling er de liberale. Marxismen er for andre, og liberalismen er for dem selv. De har begge i samme posen, den ene bruker de til ett og den andre til et annet. Slik er visse personer innrettet i øverste etasje.

Liberalismen er en ytringsform av opportunismen. Den står i motstrid med marxismen i selve sitt grunnlag. Liberalisme betyr passivitet, den hjelper objektivt fienden. Derfor vil våre fiender fryde seg hvis liberalismen bevares blant oss. Slik er liberalismens natur, og det bør ikke finnes noen plass for den i de revolusjonæres rekke.

Vi må la oss gjennomsyre av marxismens aktive ånd og overvinne liberalismen med dens passivitet. En kommunist bør være oppriktig, trofast og aktiv, revolusjonens interesser må være ham dyrere enn livet, han må innordne sine personlige interesser under revolusjonens interesser, han må alltid og overalt gjøre seg til talsmann for de riktige prinsipper, kjempe utertelig mot alle feilaktige oppfatninger og handlinger og nettopp ved dette grunnfeste kollektivismen i partilivet og partiets forbindelse med massene. Han må vise større omsorg for partiet og massenes interesser enn for en enkelt persons interesser, ha mer bekymring for andre enn for seg selv. Bare et slikt menneske er verdig til å kalles kommunist.

Alle trofaste, oppriktige, aktive og viljefaste kommunister må slutte seg sammen til kamp mot de liberale tendenser som fins blant en del av partimedlemmene, for å oppnå at disse folkene slår inn på en riktig vei. Det er en av oppgavene i vår kamp på den ideologiske fronten.

10
U-HJELP

ELLER

UTBYTTING?

SF stod for 6 år siden fram i norsk politikk med kravet om en kraftig økning av vår hjelp til utviklingslandene. Gjennom Morell-Fogelström's bok "I stedet for atombomben" ble tanken om et positivt "fredsforsvar" lansert, bruk forsvarsmillionene til hjelp for verdens fattige folk istedet for atomvåpen og og militær opprustning. Disse kravene ble også fulgt opp da SUF ble stiftet noen år senere. U-hjelp og fredskorps står ennå som sentrale paroler i vårt prinsippprogram!

Hvilken politisk utvikling er det da som har ført oss fram til dagens situasjon der Dagbladet og Norges Unge Venstre angriper vår politikk ut i fra paroler som vi selv engang lanserte? Betyr det at vi har slått fra oss kravet om støtte til de fattige land i den tredje verden?

Selvsagt ikke. Det som har skjedd er vel heller en bevisstgjøring av betingelsene for at en slik hjelp skal kunne være effektiv, samt at vi etterhvert har lært å se de fattige lands problemer i sammenheng med den internasjonale klassekampen. Stortinget behandler i disse dager regeringens forslag til utviklingshjelp, og det er da sannsynlig at debatten om disse problemene vil pågå en tid framover.

SUF's sentralstyre har i den forbindelse utarbeidet en brosjyre om "Utbyttingshjelp" og har tidligere sendt ut en politisk bulletin om emnet. Men dersom vi skal kunne dra nytte av denne debatten slik at våre standpunkter blir kjent gjennom pressen og andre media er det viktig at SUF'ere på lokalplanet deltar aktivt på møter om emnet, og presenterer vårt syn i lokalavisene.

Like viktig er det at vi selv tar opp dette spørsmålet til enn gjennomgående drøfting blant våre egne medlemmer, slik at vi får klargjort standpunktene og ved en seinere anledning kan aksentuere våre krav mer effektivt enn vi i dag makter. Jeg vil derfor trekke fram noen sentrale momenter som vi etter min oppfatning alltid bør sørge for å poengtere, og kaste fram endel forslag som kanskje kan stimulere til en en debatt om emnet også i Ungsosialisten.

For det første er det viktig at vi alltid drøfter Norges totale forhold til utviklingslandene og ikke begrenser oss til en liberal debatt om u-hjelpbudsjettets størrelse.

Vi bør minne folk om at u-landenes viktigste problem er å kunne bryte ut av sin rolle som råvareprodusernde enheter for den rike verden. De har derfor et stort behov for markeder for ferdig varer og halvfabrikata. Men nettop på slike varer har Norge meget høye tollsatser, mellom 15 - 30 %. Og vi stemte mot tollpreferanser for industrivarer fra u-land på UNCTAD-konferansen i 1964 sammen med bl.a. Sveits og USA! Det er i-grunnen galt å kalle slike preferanser noen "hjelp" i

tradisjonell forstand. Igrunnen ville det ikke bety noe annet enn at u-landene tollmessig ble likestilt med Efta-medlemmene. En annen viktig side av vår politikk overfor u-landene er skipsfarten. Norge har hele tiden vært imot FN's konferanse for handel og utvikling skulle få analysere fraktkostnader og linjekonferansenes ratepris. De store rederiene samles nemlig til konferanser der fraktene fastsettes og linjene fordeles. Denne monopolpolitikken foregår selvsagt mest effektivt i halvmørke! Norge er særlig interessert i å hindre at u-landa innfører restriksjoner for å kunne bygge opp egne flåter, fordi slike restriksjoner vil gå imot norske rederees kapitalinteresser. Ikke rart at våre u-landsvennlige myndigheter begrunner vår deltagelse på neste UNCTAD-konferanse med følgende: "Norges interesser på skipsfartens område tilsier en sterk representasjon." (St.prp.nr.1 1967-68,s.14).

Det er også verdt å nevne at Norge går mot et finansieringsfond som kan gi støtte til u-land i forbindelse med prisfall på råvarer på verdensmarkedet. Våre myndigheter setter seg også imot en prisforhøyelse på råvarer.

En annen viktig side ved u-landas problemer er de vestlige monopolvers uttrekking av kapital og kvalifisert arbeidskraft. Norge er i nokså liten grad engasjert direkte i næringsvirksomhet i u-land. De viktigste er Munck-konsernet og Lorenzengruppen. Onarheimutvalget, som ble nedsatt av regeringen for å vurdere norsk u-hjelp, foreslår imidlertid at staten skal subsidiere "private kapitaloverføringer". Etter min mening vil en slik politikk heller hjelpe til med å befeste status quo i de fattige land, nemlig utenlandsk industri's kontroll over deres resurser.

Vi bør under alle omstendigheter huske på at vår handelspolitikk overfor u-landa er langt viktigere enn Stortingets bistands-

virksomhet, og aldri begrense oss til en 1% -debatt. Rogstad-utvalget, som i 1961 vurderte **komersiell** bistand til u-landene", uttrykte dette nokså klart: Utviklingslandenes "terms of trade" har forverret seg ca. 9% fra 1954 til 1960, mens Vest-Europa i samme periode hadde en bedring på 5%. Med samme priser i 1960 som i 1954 ville u-landene ha hatt et eksportoverskudd på 400 millioner dollar, mens det faktisk var et importoverskudd på 2,5 milliarder dollar, m.a.o. en forverring i varebalansen på 2,9 milliarder dollar i 1960 som følge av forverring i bytteforholdet siden 1954. (Rogstadutvalget s. 6)

Vi bør selvsagt fortsatt gå inn for å heve den tradisjonelle u-hjelp. Men også på dette området er det på tide med en skikkelig analyse av hvilke former for hjelp som virkelig kan bidra til utvikling. Og ikke minst fordi disse kapitaloverføringene alltid vil være utilstrekkelige, er det viktig at de anvendes så effektivt som mulig. Den norske u-hjelpen gis i dag hovedsaklig gjennom to organer: Det ene er institusjoner i FN-familien, det andre

er bilaterale prosjekter administrert av norsk utviklingshjelp. Tradisjonelt har norske sosialister sett med sympati på FN-institusjonenes virksomhet. Vi bør imidlertid være klar over at en rekke av dens organer domineres totalt av de vestlige stormakter. Spesielt gjelder dette finansinstitusjoner som Verdensbanken, dens utviklingsfond, IDA, International Finance Corporation, samt de regionale utviklingsbanker. IDA yter lån på fordelaktige vilkår, og Norge bevilger forholdsvis høye beløp til dette fondet. Men IDA har samme ledelse som verdensbanken, dvs. vestlig, og det er disse kreftene som avgjør betingelsene for at lån skal gis. U-landene har derfor krevd at IDA's midler bør overføres til et finansieringsfond kontrollert direkte av FN, men dette har blitt avvist av de vestlige stormakter. Norge går imot u-landenes krav fordi det er "urealistisk".

Norge er også kapitalinnskyter i "Den asiatiske utviklingsbanken". Hovedsetet ligger i Manila, men banken har eksistert for kort tid til at noen konkret kritikk er mulig.

Den er imidlertid opprettet etter mønster av Den Inter-amerikanske Utviklingsbanken, IDB, hovedsete Washington, og dette kan kanskje gi visse antydninger. For det første følger den Verdensbankens retningslinjer for lån med en rente på ca. 6%. Hva dette har med hjelp til utvikling å gjøre er et spørsmål for seg selv. Dessuten har både Regis Debray (New Left Review nr. 45 s.17) og James O'Connor (Studies on the left nr.4-64, s.4) karakterisert den som et "redskap for imperialismen" på lik linje med den såkalte "Fremskrittssalliansen".

Også når det gjelder FN's faglige bistand og forinvesteringsundersøkelser er det nødvendig å stille endel spørsmålstegn. De fleste u-land har nemlig en maktfordeling som består i at en nasjonal overklasse har alliert seg med internasjonal monopolkapital. Dermed bevares landets rolle som råvareprodusent i den internasjonale arbeidsdelinga, og som investeringsobjekt for utenlandsk industrikapital.

Med den nåværende maktfordeling i FN er det nokså sannsynlig at hjelpen også kan bli brukt til å befeste den gamle strukturen, til å legge forholdene til rette for en økt utenlands ekspansjon. Men her har vi imidlertid for få konkrete opplysninger til å kunne foreta en skikkelig analyse. Det er imidlertid symptomatisk at Stortinget ikke vet stort mer om de institusjonene de bevilger u-hjelpspengene til enn navnet og formålsparagrafen. Har vi så konkrete alternativer til den bistandsform som idag praktiseres?

For det første kan vårt land yte kapitalhjelp i form av statlige gaver og rentefrie lån med lang avdragsfrihet. I første rekke bør denne hjelpen konsentreres om land som har frigjort seg fra vestlig monopolkapital og korrupte makthavere. Eksempler på slike områder er f.eks. Cuba, Tanzania, Algerie, Syria, Nord-Vietnam, og Nord-Korea. I tillegg til dette kommer frigjøringsbevegelser som f.eks. FNL og FRELIMO. SF vil denne gangen foreslå bevilgning til Mozambique Institute som drives av FRELIMO i Dar Es Salam. På samme måte kan vi også øke vår faglige bistand.

Antakelig vil det være riktig å satse spesielt på Tanzania som kontaktområde, bl.a. fordi vi allerede har opprettet forbindelse med myndighetene der gjennom et skoleprosjekt.

Under alle omstendigheter er det viktig at vi dreier debatten vekk fra ungdomsorganisasjonenes overbudspolitik, og understreker både vårt handelspolitiske diskriminering av u-landene og de mange tvilsomme organer som pengene idag distribueres gjennom. Og samtidig må vi forstå at FNL's kamp mot amerikansk undertrykkelse er det mest dramatiske uttrykk for den kamp mot imperial-

ismen som også gjelder vår egen framtid. Vår fremste oppgave må være å avskaffe vestblokkens makt og kontroll over vårt eget samfunn. Som Che Guevara uttalte det før han falt i kampen mot undertrykkerne:

"Enhver revolusjonærs fremste plikt er å lage revolusjon i sitt eget land."

Sigurd Allern

"Skikkelige arbeidsvillige mennesker sultet og fryser. Alle "lovlige" utveier er stengt for dem. De har valget mellom å gå under eller å følge den eneste utveien som står tilbake: Gjennom "forbrytelser" til fengslene. Følg den! Gjør det som ledd i en politisk aksjon. La skredet løsne. Det er på tide at opprørsviljen og selvoppholdelsesdriften våkner hos arbeiderklassen."

Oppfordring til politisk militærnekting? Nei: Einar Gerhardsen fra 1927.

Kristi Rolighet

"Kjære Einar Gerhardsen

Idet De nå forlater embetet som Norges statsminister etter å ha ledet Deres storartede land i så mange år, vil jeg gjerne si Dem hvor høyt jeg har beundret Dem som statsmann, og verdsatt Deres arbeid til gagn for de norsk-amerikanske forbindelser."

"Deres hengivne Lyndon B. Johnson" i privatbrev til sin avgående NATO-kollega i 1965.

Hva forklarer en slik utvikling? Opportunisme? Politisk realisme? Endring i ideologi?

Spørsmålene om Gerhardsen og andre store DNA-koryfæer er interessante, og vi ventet på argumenter i Rolf Gerhardsens bok, "Einar Gerhardsen - som en bror ser ham". Dessverre har boka blitt for mye lillebror-storebror-skildring, for mye om friluftshytta Kristi Rolighet - for lite om politikeren fra etterkrigstida.

Uinteressant er den imidlertid ikke. Den gir verdifulle glimt inn i sosialistisk bevegelse i 20 - 30-åra, kampen for sosial rettferdighet mot sult og nød.

Vi får bildet av Einar som en av venstresosialistene - eller venstrekommunistene som de selv kalte seg. Men: vi får ikke bildet av hans utvikling, og det gjør straks boka mindre interessant. Og mindre farlig.

Men - nå vet vi iallfall at Einar Gerhardsen stammer fra Gunnulv på Blakstad fra 1227.

EN OVERSIKT: DEN POLITISKE SITUASJON OG VÅRE OPPGAVER.

For å gi det organisatoriske arbeidet perspektiv, må vi hele tida se på den politiske situasjon og summere opp det vi har oppnådd. På denne måten skaper vi linja for det framtidige arbeidet: De hovedoppgavene vi må stille, og hvilke midler vi bruker til å løse dem.

Den politiske situasjonen er nå avslutt bedre enn på mange år. Vietnambevegelsen er i ferd med å organisere seg og vil på den måten få dypere røtter i massene enn noen gang før. Like viktig eller kanskje viktigere: Lønnsoppgjøret 1968 blir trolig hardt. Stemninga på arbeidsplassene viser mer enn før tendenser til å vende seg mot kompromisser og klassesamarbeid. Store grupper av arbeidsfolk, særlig de yngre, er altså på gli. Langsamt og foreløpig uklart, men uavvendelig sikkert nærmer stadig flere seg en forståelse av de grunnleggende motsetninger i verden og sin egen klassemessige stilling. Vår strategi og taktikk må bygge på den grunnleggende kjensgjerning at vi har et oppsving. Organisatorisk avspeiler oppsvinget seg i den enestående framgangen organisasjonen vår har hatt det siste året. Oslo/Akershus SUF har f.eks. doblet medlemstallet siden jul, og det ligger nå på over 700, tallet på aktive lag øker stadig. Landsmøtet grunnfestet den økte politiske tyngden og klarheten ved å slå fast den "beinharde linja" som tegnet seg på sommerleieren. Men dette er ikke bra nok. Så lenge vår framgang er for det meste en avspeiling av utviklinga betyr det at vi sleper etter, isteden for å ha makta over utviklinga og lede den. SUF går fram p.g.a. Vietnam og oppblussinga av klassekampen, vi må snu dette så utviklinga går fram på grunn av SUF. Vår hovedoppgave er kamp mot kapitalen. Denne hovedoppgave deler seg naturlig i to: Reise en mektig folkebevegelse mot imperialismen og støtte opp under klassekampen i Norge. Om den første delen av oppgaven: Vi ser at Vietnambevegelsen er den store antiimperialistiske bevegelsen for tida. Men samtidig som motstanden mot USA-imperialismens forbrytelser går stadig dypere i folket, er det organiserte vietnamarbeidet inne i en krise. Færre er med i demonstrasjoner og arrangementer enn for et halvt år siden, alle slags opportunistar og sjakaler som før var for USA, vil nå med for å få politisk profitt. Denne motsigelsen kan bare løses ved at Vietnambevegelsen organisatorisk virkelig smelter sammen med massene, sånn at grunnorganisasjonene forener alle framskrittssvennlige mennesker som er mot imperialismen, og grunnorganisasjonene har full kontroll over ledelsen. På denne måten kan Vietnambevegelsen mobilisere de veldige ressurser som ligger i folkets motvilje mot USAs krig, på denne måten blir bevegelsen også sikret at paroler og aksjonsformer best mulig samsvarer med det som tjener den best, det blir ingen plass for opportunistar og politisk taktikeri. Vi kan hjelpe Vietnambevegelsen ved å reise parolen: "Alle organisasjoner (også SF og SUF) ut av ledelsen, ledelsen velges bare av grunnorganisasjonene. Samtidig må vi alle sammen gå inn i grunnorganisasjonene, støtte opp om det praktiske arbeidet og der gå sammen kameratslig med alle som er mot USAs krigføring, uansett synspunkter eller parti. Dette er vår plikt som sosialister. Om klassekampen: Her er vårt hovedredskap vår egen organisasjon. Foreløpig er stillinga den at vi har mest skoleelever og studenter, vår direkte organisatoriske innflytelse på arbeidsplassene er meget liten. Vi kan for tida ikke gå til arbeidsfolk med paroler og vente at de skal følge dem,

vi må forløpig ikke tro vi kan lære arbeiderne noe som helst. Men vi må være årvåkne og følge nøye med i utviklinga: Så snart arbeiderne sjøl lager en aksjon, må en didiplinert og kampdyktig organisasjon være klar til å støtte krava og spre kunnskap om det som skjer som eksempel til etterfølgelse. Vi må jobbe hardt med å skaffe mer tilslutning fra arbeiderungdommen, men dette problemet kan kanskje ikke løses skikkelig før vi alle deltar i kampen så mye vi kan. For å løse oppgavene som situasjonen stiller, trenger vi en bedre og sterkere organisasjon. Vi trenger flere medlemmer, større punktlighet, og rutine osv. Dette er ikke nok: Viktigere er en omveltning av organisasjonen for å skape en virkelig sosialistisk organisasjon. SUF er ingen borgelig danseklubb. Alt nå begynner SUF å vise seg mer organisatorisk sammenknyttet og mer kampdyktig enn alle andre norske ungdomsorganisasjoner. Vi må fullføre utviklinga vekk fra mønstret til de borgerlige organisasjonene (blandt dem AUF). Vi er aktivister: Vi trenger sterk enhet og god kontakt. Grunnlaget for dette er en ny disiplin som kommer nedenfra, går opp og kommer ned igjen. Alt det er uenighet om, alle spørsmål angående linja må diskuteres grundig av medlemmene sånn at vi skaper en felles plattform. På den måten veit vi at alle står på samme linja, og vi kan ta kraftige aksjoner på en dags varsel, om det kommer f.eks. en spontan streik. Nå er vi 700 i Oslo/Akershus, den dagen vi er sveiset sammen på et slikt grunnlag er vi verdt mer enn 7000 AUFere. Denne enheten kan vi begynne å skape i dag. Alle lokalorganisasjonene bør f.eks. diskutere resolusjonsvedtakene fra landsmøtet, alle bør diskutere viktige spørsmål som kommer opp i Ungsosialisten og andre steder. Til slutt: For å få skikkelige resultater av denne diskusjonen er det nødvendig at vi driver med to ting: Teoretiske studier og praktisk-politisk arbeid. Skal vi diskutere må vi ha kunnskaper. Alle må innrømme (også undertegnede) at vi veit for lite om samfunnet og politikk i det hele tatt. Vi veit også for lite om åssen vi lager politiske aksjoner. Kunnskap om åssen vi leder de store aksjonene i morgen kan vi bare få ved å "prøve oss fram" med arbeid i massene i dag. Og nå: La oss gå i gang.

Tron Øgrim.

Et sitat fra Formann Mao

Vår revolusjon er blitt møtt med sympati og bifall fra folkets brede masser over hele verden og vi har venner over hele verden.

— Åpningstale på Det kinesiske folks politiske rådgivende konferanse (21. september 1949).

På kino

— med Torild Skard

Utenrikspolitikk er for flertallet av den norske befolkning et akademisk spørsmål. Dette viser seg bl.a. i mangelen på engasjement fra fagbevegelsens side i kampen mot USA's imperialistiske krig mot det vietnamesiske folk. Dette skyldes delvis den sterke enighet vi har og har hatt mellom DNA og Høire om den utenrikspolitiske linje vårt land fører. Langt viktigere i denne forbindelse er imidlertid norske radikaleres mangel på innenrikspolitisk engasjement. I stedet for å knytte det som foregår ute i verden sammen med de de problemer den enkelte arbeider står overfor på arbeidsplassen og i fritiden, har de såkalte radikale i etterkrigstiden ensidig konsentrert sin oppmerksomhet om "atomtruselen", Vest-Tysklands gjenopprustning og hungersnøden i den tredje verden. Disse "ny-radikalere", som f.eks. Johan Galtung, har ofte betraktet dette siste som en naturkatastrofe istedenfor å erkjenne at verdens fattige folks situasjon er et resultat av vår utplyndringspolitikk overfor disse.

Torild Skards antologi "Ny radikalisme i Norge", hvor 34 skribenter i samfunnsdebatten er med, er en levende bekreftelse på "ny-radikalernes" mangel på innenrikspolitisk engasjement. Hvorvidt dette var en av intensjonene med boka tviler jeg på. Hva Torild Skard derimot vil med antologien går fram av forordet, som jeg gjengir en del av:

"Ved årsskiftet 1965/66 skrev den danske magister Johan Fjord Jensen en kronikk i Dagbladet og spurte hvorfor norsk radikalisme etter krigen var kontur løs og uten kraft. Denne vurderingen av en utlending fikk atskillige nord-

menn til å stanse opp i ettertanke. Hadde dansken rett? Hvordan stod det egentlig til med norsk radikalisme?

Denne antologien er et forsøk på svar – ett svar, ved bidrag av norske skribenter som tar stilling til sentrale og aktuelle stridsspørsmål i vår tid.

Om de 34 skribenter skriver Torild Skard: "Det dreier seg ikke om representanter for en bestemt ideologi, selv om storparten vil regne seg som sosialister. Det har vært et mål å vise noe av spennvidden hos dem en kan regne for politisk radikale fordi de på et uavhengig grunnlag går inn for omfattende endringer i samfunnets struktur og utvikling, samtidig som de bygger på et helhetshensyn preget av visse felles humanistiske verdier". La oss ta det siste først. Karl Emil Haglund, redaksjonssekretær i Dagbladet, er en av bidragsyterne. Han går altså inn for omfattende endringer i samfunnets struktur. Så vet vi altså det. Karl Emil Haglund skrev Dagbladets kommentar til SUF's landsmøte....

Og så – hva mener Torild Skard med sentrale og aktuelle stridsspørsmål i vår tid. En klargjøring er nødvendig. To sitater taler for seg selv. Torild Skard skriver i sitt bidrag "Strømninger": "Litt ut i 1950-årene begynte en ny radikal generasjon å gjøre seg gjeldende – en generasjon som var preget av atombombens og utviklingslandenes tidsalder, og som søkte to svar: sosialisme og pasifisme." Edvard Beyer skriver om radikalisme i litteraturen. Men han går også lenger og gjør et forsøk på å definere radikalisme. Han skriver at "radikalisme" vil i dag først og fremst si vilje til å trenge til bunns i krigsproblematikken,

finne årsakene og rykke de opp med rot, prøve nye veier i arbeidet for en trygg og varig fred.

Den stiller seg skeptisk, gjerne avvisende, til opprustning og alliansepolitikk, og er i stor utstrekning pasifistisk. (Understreket av meg, Ek.)

Man behøver ikke gå lenger. Svaret på Torild Skards spørsmål i forordet er hermed gitt. Norsk radikalisme har vært konturløs og uten kraft fordi den ensidig har konsentrert seg om stridsspørsmål på det utenrikspolitiske plan, uten å ta hensyn til at vår kamp må forgå her og nå, på den enkelte arbeidsplass. Det nytter så lite å skrive som den vanligvis så klartenkte Sigbjørn Hølmebakkgjør i bidraget "Arbeiderne og Vietnam". Henvendt til de fagorganiserte skriver Hølmebakk: "Dere har maktmidlene, og dere kan bruke dem. Dere streiket i protest mot et uanstendig lønnsoppgjør. Hvorfor streiker dere ikke - en time-en dag - en uke i solidaritet med det vietnamesiske folk?" Det er ikke arbeiderne vi skal spørre, vi skal spørre oss selv - gjøre selvransaking. Før de utenrikspolitiske orienterte aktivt solidariserer seg med de fagorganiserte i kamp mot et uanstendig lønnsoppgjør, skal vi ikke vente at arbeiderne aktivt engasjerer seg i en kamp som føres på den andre siden av jordkloden. Og for det andre: De fagorganiserte har ikke maktmidlene. De er manipulert vekk av LO-ledelsen og Det Norske Arbeiderparti.

Pasifismen er konturløs og dens konsekvenser reaksjonære. En "radikalisme" bygd på dette grunnlag må selvfølgelig også bli konturløs og uten kraft. Theo Kortzinsky's "Nypasifisme er verdt en egen omtale. Jeg skal ikke gjøre det her. Bare et par bemerkninger. Theo Koritzinsky tar utgangspunkt i Gandhi og skriver at det finnes et ikke-voldelig alternativ til frigjøringsbevegelsenes væpnede kamp og beklager at frigjøringsbevegelsene har kommet til motsatte konklusjoner. Og han fortsetter: "Men det er en beklagelse som også faller tilbake på oss selv. Vestlige pasifister har gjort svært lite for å utarbeide konkrete ikke-volds-alternativer for frigjøringsbevegelsene." Theo Koritzinsky må tro på muligheten av snill kapitalisme, eller så er han i beste fall naiv. At Gandhi's linje i India førte frem til en formell frigjøring samtidig som landet ble økonomisk knyttet til vestens monopoler er heller et bevis for nødvendigheten av voldelige frigjøringskriger enn et bevis for brukbarheten av ensidig ikke-vold i kampen mot imperialismen. India er i dag utsatt for en nykolonialistisk utsugning. Det er i denne situasjonen frigjøringskriger trengs.

Torild Skards bok er et varsko til oss - et varsko om at vi nå må ta et oppgjør med 1961-radikalismen, med vår egen fortid. Imperialismen, klarest demonstrert gjennom Vietnamkrigen, og konsentrasjonen av den økonomiske makt her i Norge er to sider av samme sak. Derfor er det nødvendig at vi frigjør oss fra tankebanene fra 1961 og går inn i en kamp her hjemme. Først da vil vårt alternativ bli kraftfullt.

Dersom man til slutt skal gi en kort karakteristikk av antologien, kan vi trygt si: Den er konturløs og uten kraft.

Einar Knudsen.

LANDSMÖTET

SF – sosialdemokrati.

En nødvendig forutsetning for sosialismens gjennomføring i Norge er å avdekke det skarpe skillet mellom sosialistisk og sosialdemokratisk politikk.

De vestlige sosialdemokrater er i dag garantister for kapitalismens fortsatte eksistens, fordi de dekker over motsetningene mellom kapitalister og arbeidsfolk. Ethvert organisert samarbeid mellom Sosialistisk Folkeparti og Det Norske Arbeiderparti tilslører dette forholdet, og er et forræderi mot den norske arbeiderklassen.

Vi tar sterkt avstand fra samarbeidspolitikken i Danmark, Sverige og Finland. Vår oppgave er å hindre en liknende utvikling i Norge.

Nyhetsstoff fra Kina

Norske aviser og NRK har i den seneste tid, særlig i forbindelse med den kinesiske kulturrevolusjonen, brakt en mengde skrekkmeldinger om forholdene i Kina. Meldingene blir fremskaffet fra de forskjellige kilder. Sovjetiske og jugoslaviske nyhetsbyråer som den norske borgerpresse aldri har villet stole på tidligere, blir med ett regnet som fullt troverdige. Blant andre kilder rangerer det fascistiske Taiwan og konservative japanske kretser høyt.

Ett par eksempler på nyheter fra disse kildene:

«Menneskekjøtt budt frem på gatene i Kanton.» (Dagbladet).

«Tusener av mennesker hengt i lyktestolper i Kanton.» (Arbeiderbladet).

«Hauger av lik på gatene i Kanton og Shanghai.» (Dagbladet).

Det må presiseres at det bildet som fremmanes av Kina i norske aviser er fullstendig usant. Dette bekreftes av de nordmenn som har vært i Kina i den siste tid, deriblant SUF-

medlemmer som har avlagt rapport overfor organisasjonen.

Kultur-revolusjonen er en meget stor politisk bevegelse, og det er tydelig at det i endel enkeltstående tilfelle har forekommet vold. Men på grunnlag av våre kunnskaper om situasjonen i Kina, er det klart at det bildet norske nyhetsformidlere tegner er grovt forvrengt.

De sovjetiske revisjonistene går sammen med de vestlige land om å sverte kultur-revolusjonen i Kina, en revolusjon som har en klart demokratiserende, anti-byråkratisk og anti-imperialistisk tendens.

Det er klart at visse vestlige kretser i dag forbereder seg på å angripe Kina. Dette har også ledende amerikanske politikere åpent innrømmet.

SUF tar avstand fra den hetsen som drives mot Kina i dag, fordi den representerer et forsøk på å drive en ny kaldkrigsmentalitet inn i den vestlige verdens folk. Dette er en utvikling som bare kan tjene krigens krefter, aldri fredens og sosialismens.

„Vietcong“

«Vietcong» er en amerikansk nedsettende betegnelse på Sør-Vietnams Nasjonale Frigjøringsfront. Ved siden av å være et skjellsord, understøtter betegnelsen det udførelsen amerikanske syn et bevegelsen er kommunistisk. Den korrekte betegnelsen er «Den Nasjonale Frigjøringsfront», vanligst i bruk er den franske forkortelsen FNL. Den siste formen er bl. a. enerådende i våre naboland.

Den norske presse og NRK bruker stadig betegnelsen «Vietcong». SUF tar på det sterkeste avstand fra denne betegnelsen, og henstiller til samtlige norske aviser og til NRK å benytte utelukkende den korrekte betegnelsen, FNL.

SUF om Midt-Østen

Det er fullstendig klart at Israel ikke godvillig kommer til å levere fra seg de områdene landet erobret i den siste krigen mot araberlandene.

Dette gjør det nødvendig å peke på en del fakta om hendelsene i Midt-Østen i den senere tid.

1. Staten Israel har oppstått som et resultat av eroblingskriger. Etter 1947 har Israel gjennomført tre kriger mot araberstatene. Alle disse førte til territoriale erobringer. Etter krigene har den innfødte arabiske befolkningen blitt drevet ut av de områdene de bebodde.

2. Overfor arabere i Israel blir det ført en ren undertrykkelsespolitikk.

3. Den siste krigen var forberedt av Israel på forhånd.

4. Før krigen sa de israelske lederne: Vi har ingen territoriale krav overfor araberstatene.

Nå gjentar de gang på gang at de ønsker å beholde de okkuperte områder.

5. For å få gjennomført sine planer brukte de alle slags bestialske midler. Napalm mot militære og sivile, krigsfanger ble myrdet, tanks kjørte over soldater som hadde kastet sine våpen, egyptiske soldater ble nektet vann og tørstet ihjel i tusenvis.

6. Israel er militært og økonomisk avhengig av USA og dermed et redskap for USA-imperialismen. Selv om de har en gjeld på 8 statsbudsjetter, yter de hjelp til de amerikanske marionettene i Thailand, Filipinene, Malaysia, Liberia og til og med til Saigon-regimet i Vietnam.

FN har 12 ganger fordømt Israel for dets aggressive politikk overfor araberstatene. Pa-

lestina-araberne har krav på å bo i de områdene som er det nåværende Israel, dette er også anerkjent av FN som har krevd at palestinaflyktningene må bli repatriert. Norge har stemt for disse resolusjonene.

SUF som sosialistisk ungdomsorganisasjon tar klar stilling til situasjonen i Midt-Østen. Så lenge Israel fortsetter sin aggressive ekspansjonistiske og rasistiske politikk, må vi slå fast følgende:

1. SUF støtter palestinaflyktningenes og de undertrykte arabernes kamp for å få tilbake sitt fedreland.

2. Staten Israel i sin nåværende form som brohode for imperialismen må opphøre å eksistere.

3. Den nåværende befolkning i Israel må garanteres sin rett til å bo i Midt-Østen.

Landsmøtet med akklamasjon:

SUF ut av Nasjonalkomiteen for Internasjonalt Ungdomsarbeid (NIU)!

På SUFs 4. landsmøte la internsjonal sekretær Anton Hellesøy fram forslag om øyeblikkelig utmelding av NIU på bakgrunn av NIUs nære samarbeid med Atlanterhavskomiteen og World Assembly of Youth (WAY), som begge har en notorisk antisosialistisk målsetting.

Forslaget ble enstemmig vedtatt, og dermed ble SUF knapt et år gammel som medlem av NIU. Da SUF meldte seg inn høsten 1966 var grunnen den at så vestdominerte NIU syntes å slå inn på en ny linje med større kontakt med ungdomsorganisasjonene i de øst-europeiske land. Denne forhåpningen gikk ikke i oppfyllelse, - selvfølgelig! Arbeidsutvalget i NIU er nemlig fullstendig dominert av AUF'ere, UH-folk og UV-liberalister, med Unge Høyres formann, Ragnvald Dahl, som NIU's representant i det rådgivende utvalg for kulturelt samarbeid med Sovjet-Samveldet!

NIU har felles sekretariat med Atlanterhavskomiteen og den norske WAY-komiteen. Disse to organisasjonene har sammen med Europarådet, EEC's informasjonstjeneste, NATO's informasjonstjeneste og den amerikanske informasjonstjeneste stått for de fleste arrangementer som NIU har deltatt i. Avslørende i så henseende er NIU's årsmelding for 1966. Av den framgår det at man til kursvirksomheten har fått økonomiske bidrag fra NATO's informasjonstjeneste og den amerikanske informasjonstjenesten. Om informasjonsvirksomheten sies bl.a.: "Økonomisk støttet og i samarbeid med Den Norske Atlanterhavskomite, informasjonstjenesten på Kolsås, samt den amerikanske og tyske informasjonstjeneste har NIU også i 1966 vært i stand til å sende tillitsmenn i ungdomsorganisasjonene til kontinentet." Videre framgår det i årsmeldingen at de fleste av de kontakter som NIU har hatt med Afrika, Amerika og Asia, er formidlet gjennom WAY.

SUF har i brev til NIU pekt på en del av de skjevheter som er nevnt ovenfor, men våre synspunkter og krav har blitt fullstendig neglisjert av NIU-byråkratiet. Dette gjorde ethvert samarbeid i NIU umulig for oss, og landsmøtet tok konsekvensen av dette med sitt enstemmige vedtak om utmeldelse av NIU.

Einar Knudsen

Bærum SUF, samlet til møte 27/10-67 tar avstand fra Israels aggressive krig mot araberstatene. Israel må øyeblikkelig og uten betingelser oppgi de områder som ble okkupert under krigen i juni.

Den nåværende situasjon er resultat av grove feil fra stormaktenes side da staten ble opprettet, og av den politikk de ledende jødiske politikere har ført til i dag, støttet av vestmaktene. Staten Israel er imidlertid så veletablert at den ikke kan opphøre å eksistere som nasjonalstat. Palistinaaraberne må repatrieres, men repatrieringen må ikke føre til at flyktningproblemet overføres til en annen folkegruppe. Sikret blant annet ved stormaktsgarantier, må statsformen forandres slik at Israel fra å være en rent jødisk stat, blir en stat der alle folkegrupper har de samme rettigheter og muligheter.

Israel må garanteres rett til å benytte Suezkanalen. Stormaktene må gjennom FN presse Israel til å gjennomføre de tiltak som er nødvendige og ønskelige for å sikre en fornuftig utgang på konflikten, og varig fred i Midt-østen.

JEG UNDRES -

Jeg har nettopp lest resolusjonen fra Bærum SUF om palestina-spørsmålet. Den var utmerket.

Skrevet med en sikkerhet og et klarsyn i analysen som man bare finner hos de store tenkere og de mest ledende politikere. (Leve Stalin.)

Nå lurar jeg bare på om jeg kunne få svar på en ting: Har han svinelærshansker eller har han ikke svinelærshansker?

Hilsen Mathilde.

Han har svinelærshansker!

red.

NEI!

NEI!

TIL DET MILITÆRE!

Som se fleste SUFere burde vite er det satt i gang en aksjon for å nekte militærtjeneste på politisk grunnlag. For at denne aksjonen skal bli virkelig effektiv er det viktig at flest mulig blir med. De som derfor ikke har skrevet brev til forsvaret om at de vil bli strøket av de militære ruller på politisk grunnlag må gjøre det snarest. Hvis du ønsker opplysninger om framgangsmåten så henvend deg til SUF, Vestre Elvebakke 12, Oslo 1.

Til kamp mot imperialismen! Til kamp mot borgerskapet! Nekt militærtjeneste på politisk grunnlag!

En gruppe på atten sinter menn møttes hemmelig i Kreml sist fredag (9. juni). Alle lederne for de europeiske kommunistlandene var til stede, unntatt Albania. Til og med president Tito, sammen med Vladimir Popovic, hadde innfunnet seg. Sist mandag morgen, bare et par timer etter krigsutbruddet i Midt-Østen, hadde Tito fordømt Israel som aggressive og anklaget Israel for å være et instrument for den imperialistiske politikken rettet mot Araberstatene. Tonen i hans erklæring lå atskillig nærmere Folkets Dagblad i Peking enn Pravda. Tito hadde mot-tatt beskjed fra sin venn Nasser, som beklaget seg over den håpløse situasjonen Araberstatene befant seg i etter det israelske overraskelsesangrepet på de arabiske flyplassene. Nasser hevdet at han hadde forutsett dette angrepet, og for å forhindre det hadde han planlagt å slå til først mot de israelske flyplasser. Men først hadde amerikanerne, og så midt på natta , russerne overtalt ham til å la være. Utfra denne felles sovjet/amerikanske intervensjonen var han kommet til at det israelske angrepet likevel ville finne sted. Derfor var han blitt fullstendig overrasket av begivenhetene mandag morgen, og ba nå om å få dekning fra luften fra de kommunistiske statene.

Tito og Zhivkov (Bulgaria) utba seg nå en forklaring fra Moskva. Polakkene rapporterte at deres ambassade i Washington hadde informasjon om det israelske angrepet 24 timer før det fant sted, og at denne informasjon umiddelbart var blitt bragt videre til russerne. Hvordan kunne Nasser og russerne under disse omstendighetene være blitt tatt på senga?

Russerne som selv var forskrekket av den siste tidens hendelser, hadde ikke noe svar på det. De hadde ikke forutsett noen ting.

----- De regnet medforsikringer de hadde fått av amerikanerne over den direkte linje, om at amerikanernes hensikter var en fredelig løsning.

----- De mente derfor at deres oppgave var å holde Egypt tilbake, mens USA samtidig utsatte Israel for et lignende press. De beklaget seg derfor over at president Johnsen ikke hadde utført sin del av handelen ved å gjøre alt som sto i hans makt for å stoppe israelske hauer.

Overfor slikt åpenbart forræderi var de andre kommuniststatene tilbøyelig til å tro at Moskva hadde inngått en hemmelig handel med Washington, men i de to dagene som fulgte ble det igrunnen klart at russerne ikke hadde fått noenting tilbake. Diskusjonen som fulgte varte i to timer. Den var utrolig bitter , og dekket hele skalaen av kommunistblokkens uteriks-politikk.

Jugoslaverne hevder at Tito påtok seg rollen som offentlig anklager. Han fortalte sovjet-lederne omtrent følgende:

" Deres politikk med en hemmelig dialog med amerikanerne har nå ledet til en fullstendig utslettelse av begrepet om en uavhengig verden. Denne politikken har ledet til at den tredje verdens ledere som Nkrumah, Sukarno og idag (fredag) Nasser er styrtet. Denne politikken har forsterket det amerikanske grepet om India som før eller seinere vil bli totalt oppslukt av den vestlige leir. På grunn av dere er den tredje verdens ledere ikke lenger istand til å motstå det enorme økonomiske og politisk presset fra USA."

Møtet endte med en resolusjon (som rumenerne nektet å undertegne) som slo fast at enigheten i den østlige blokken bare kunne opprettholdes ved at man slo inn på en hardere linje overfor amerikanerne. For første gang siden krisen begynte ble Israel presentert som simpelt redskap for USAs politikk, og siden da har Sovjets FN-ambassadør , Fedorenko , beskyldt England og USA for å være meddelaktige i den israelske aggresjonen. Møtet vedtok videre å sette igang et storstilet hjelpeprogram for araber-statene.

SOVJET/VIETNAM

"Sovjetunionen har solgt 2200 tonn magnesium til Dowe Chemical. I denne uvanlige transaksjon har Dowe, verdens største produsent av magnesium, importert metallet fra Sovjet for å dekke kortsiktige behov som er oppstått pga. krigen i Vietnam og en stigende konsumentetterspørsel. Dowe påpeker at disse innkjøp er i samsvar med USA-regjeringens offisielle politikk om å "bygge broer" til Sovjet og de øst-europeiske landene hvor som helst dette er mulig."

(Chemical and engineering news, 20/2-67)

Bølge etter bølge av B-52 bombefly ødela hundrevis av kvadratkilometer mindre enn fire mil fra Saigon. Den ødeleggelse våre magnesiumbomber og vårt artilleri forårsaket var så stor at en amerikansk militær talsmann triumferende uttalte at dette angrepet var som en 4.juni-fest."

(Senator Young i senatdebatten 27/2-67)

Det finnes en myte om at stater kan hjelpe Vietnam med den ene hånden og bygge broer til USA med den andre.

(Jan Myrdal 5/4-67)

SOVJET/INDONESIA

"Flere mennesker er blitt drept i Indonesia enn de som er blitt drept i Vietnam i løpet av de siste fem år. Europeiske teknikere, handelsmenn og andre utenlandske reisende som er kommet tilbake fra landsbygda kan fortelle om floder fylte med lik av halshugne mennesker".

(Sunday Times 2.jan. 1966)

"Det forekom betydelig flere kontakter mellom de antikommunistiske krefter i Indonesia og høyere embetsmenn i Washington før og under den indonesiske massakre enn det man vanligvis forestiller seg. General Suhartos styrker som tidvis led av stor mangel på mat og ammunisjon har fått hjelp fra USA gjennom tredje land, og det er tvilsomt om statskuppet noensinne kunne kommet istand uten den amerikanske styrkedemonstrasjon i Vietnam, eller om det hadde vært mulig å gjennomføre kuppet uten den indirekte amerikanske hjelpen".

(James Reston, New York Times, 19. juni 1966)

"Det er for tidlig å bedømme den nye indonesiske regjeringens innstilling, men om de nåværende lederne hindrer landet fra å komme under imperialistisk innflytelse fortjener Indonesia å få en ledende plass i den moderne verden".

(Komsomolskaja Pravda 19. mars 1967)

SUF om Sovjet

Med utgangspunkt i sentralstyret i SUF er følgende «Hilsningsadresse i anledning Sovjet-Unionens 50-årsjubileum» offentliggjort:

Oktoberrevolusjonen for 50 år siden var en mektig inspirasjonskilde for revolusjonære i alle land. I en tid preget av imperialistisk krig og den svarteste reaksjon, ga dannelsen av Sovjet-staten nytt håp til undertrykte over hele verden — håpet om en verden befridd fra undertrykkere.

Den etterfølgende industrielle utvikling og raske økonomiske vekst gjorde det klart at fattigdom og økonomisk underutvikling kan avskaffes ved at folket tar skjebnen i sine egne hender og samlet går i gang med oppgavene.

Frihetelskende folk i alle land vil med takknemlighet huske Sovjet-folkets resolute kamp mot fascismen. Dette gjelder ikke minst folket i Norge som for alltid vil stå i takknemlighetsgjeld til Sovjetunionen for frigjøringen av Finnmark. Sovjet-Unionens respekt for Norges territoriale grenser kan stå som eksempel på det aller beste forhold mellom en stormakt og et lite land.

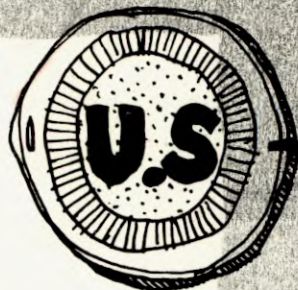
Det er derfor med den største beklagelse vi i disse dager er vitne til den samarbeidspolitikk som foregår mellom Sovjet-Unionen og USA. Dette samarbeid er en hån mot de revolusjonære bevegelser som er engasjert i en kamp på liv og død mot amerikansk imperialisme.

Som sanne venner av Sovjet-folket og deres 50 år gamle revolusjon vil vi uttrykke håp om at Sovjet-Unionen igjen finner sin plass på de revolusjonære bevegelsers side. Dette ville være i pakt med oktoberrevolusjonens ånd.

I en tale i mars 1966, der Indonesias utenriksminister Malik presenterte landets kommende utenrikspolitikk uttrykte han - - "den dypeste takknemlighet for den støtte og den assistanse vi har mottatt av Sovjetunionen"! Sovjet har helt siden oktober 1966 fortsatt med sine våpenleveranser til det indonesiske regime.

Les,
Selg
og
spre
UNGSOSIALISTEN,
SUF's
livsnerve!

DIKTATURET I PERU

Borgerskapets storstilte støtteaksjon til Belaunde Terrys regime i Peru under mottoet "vi hjelper alle overalt" har SUFs motaksjon grundig avslørt. Langt fra å være hjelp til de fattige inkaene var den en aktiv støtte til deres undertrykkere. Ad omveir fikk vi kontakt med den kanskje mest betydningsfulle opprørslederen, Hugo Blanco. Han sitter fengslet på øya "Fronton" utafor Lima. Hugo Blanco ble arrestert i november -66 for å ha ledet fagforeningskampene. Han ble dømt til 25 år (!) i fengsel, men nå har myndighetene gjenopptatt, under påtrykk fra USA-imperialistene, saken for å få ham dømt til døden. Over hele verden har det reist seg protester mot denne kriminelle handlingen fra Perus fascistiske makthavere. Også andre gode revolusjonære har den samme trusselen hengende over seg. Skal vi bare sitte med hendene i fanget og la sånt skje? I Stockholm og London har det funnet sted demonstrasjoner, og protestskriv fra mange land er sendt til Lima. Det viktigste vi kan gjøre er kanskje å arbeide for å gjøre Belaunde Terrys forbrytelser kjent for det norske folk, slik at det blir klart for alle hva slags politikk borgerpressa fra Arbeiderbla'til Morrabla, NGS og andre borgerlige organisasjoner støtter. Vi må vise med all mulig tydlighet at disse USA-lakeiene ikke støtter alle overalt, men tvertimot alle reaksjonære overalt. Dette er en oppgave for alle progressive krefter å påvise.

